

Добрыкаво шрпсе

БЕОГРАД, СУБОТА, 31 ЈАНУАР 1942

БР. 9 — ГОД. II.

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ВИСКИ - ОПТИМИЗАМ ПОПУСТИО

Лондон, јануара. — После виски-оптимизма у Лондону је наступило стање мачурлука, са великом главобољом и несвестицом. Ромелов нов ударац у Северној Африци отрезнио је и оне лармације, који су свој оптимизам инспирисали вискијем.

Пошто виски више не делује, поручено је из Совјетске Уније сто буради вотке, да се испроба њено дејство.

ТОПЛА ОСЕЋАЊА САМ-НЕР-ВЕЛСА

На конференцији у Риу, Самнер Велс је изјавио да његова влада има топла осећања за народе Јужне Америке. Међутим, аргентински претставник изјавио је да се Јужна Америка баш ових топлих осећања плаши, јер би се могло догодити да се од велике тоpline опрље.

НЕВРЕМЕ НА МОРИМА

Вашингтон, јануара. — Невреме, са великим бурма које је од пре месец дана завладало око Хаваја у Пацифику, па се пренело на Кинеско море, сада је наступило и у Атлантском Океану, пред америчком обалом. Ни најстарији људи не памте овакве морске буре пред самим Њујорком. Приликом последње несреће пред Њујорком потопљено је 18 бродова. У америчкој штампи постоје три верзије о узроку пропасти ових бродова. Према првој верзији ови бродови су нагазили на немачке подморнице, па су се самим додиром пробушили. Према другој верзији, пак, ови бродови су добили са истих подморница директан погодак торпеда, а према трећој свему је крив један Шкотланђанин, који је путовао на једном од ових 18 бродова на свадбено путовање у Јужну Америку. Да не би морао да плати трошкове овог свадбеног путовања, он је јавио немачким подморницама где се налази. Водећи рачуна о интересима америчког народа, поводом овог случаја, амерички парламент је одредио једну парламентарну комисију, која ће морати у року од шест месеци да извиди цео «случај» и реферише лично Рузвелту.

ДВА НОВА ВЕЛИКОМУЧЕНИКА

Теорија и пракса

Један бивши народни посланик, који је раније био и министар, жалио се што нема факултетску спрему, али никако није стигао од «силних народних послова» да оде некуда у иностранство, па да се врати са докторском дипломом, као други срећнији другари.

Зато је искористио период у коме није био позван да води општу бригу, па се уписао на правни факултет. Бубао је сиромаш

и пролазио је на испитима којекако, а и професори су обично имали према њему обзира, па су му понешто и прогледали кроз прсте.

Тако је стигао до државног и уставног права. Професор добар човек, па хоће да му помогне, али се бивши министар ама баш ништа није спремио, верујући свакако да ће прећи на интелигенцију, а ионако су му ствари познате из праксе.

Зноји се професор, а зноји се и ђак, док професор не нађе једно спасоносно питање:

— Реците ми, ко по нашим законима има право да буде министар.

А наш министар се дубоко замисли, замисли и најзад рече:

— Ја мислим да може свако. Ето, и ја сам био министар!

Вести из иностранства

Далеки Исток. — Приликом јапанског искрцавања на Соломонска Острва, утврђено је да је то једино јеврејско име у Енглеском поседу. Сва остала јеврејска имена гордог Албиона су већ давно претворена у поштена и честита енглеска имена као што су: Самјуел Хор, Хор Белиша, лорд Бевин итд.

Делхи. — Поводом ширења алармантних вести о нередима у Индији, вицекраљ је био принуђен да за јавност да следећу изјаву:

«Вести о нередима су лажне. Ствар је у томе да су енглеске власти отвориле упис добровољаца, па је навала урођеника била толика, да су власти биле принуђене да употребе пендреке, митраље и авионе. Неколико нарочито насртљивих добровољаца је стрељано. Тронута таквим родољубљем, влада је многим истакнутим грађанима подарила годишње отсуство о државном трошку».

Вашингтон. — После састанка са г. Черчиллом, г. Рузвелт је на конференцији штампе дао овакав експозе:

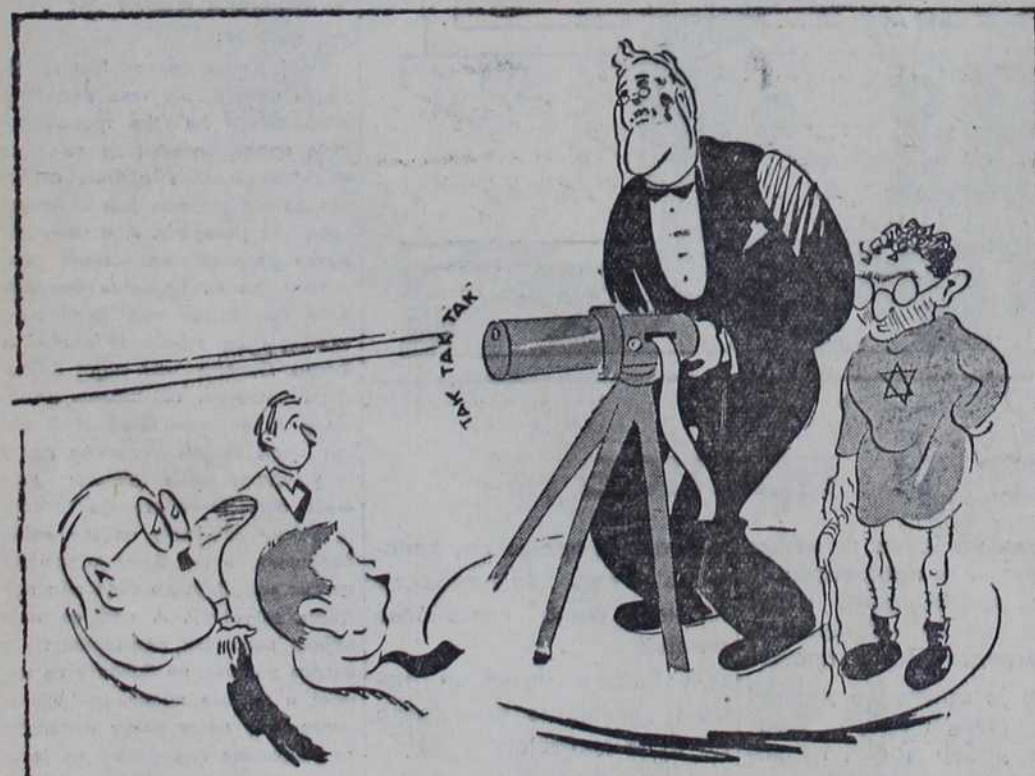
«Мој ратни ортак Винстон је сјајан човек. Уме тако вешто да запамежи и да тако троне човека пренемањем, да сам са највећим мукама одолео слабости да му уступим још неколико зарђалих разарача. А и чему то? Какве разлике има, молим вас, у томе да ли ће наши бродови бити потопљени под америчком заставом од стране Јапанаца у Тихом Океану, или под енглеском заставом од стране Немаца у Атлантском Океану? Јапани, опет, својим успесима падају у мрежу наше тактике: што више освајају територије то своју војску растурају на све већој површини, а ми нашу скупљамо на све мањој. И до сада смо већ доста загустили. А што се тиче појаве немачких подморница у нашим водама, не брините се ништа: и ту смо пронашли сјајан излаз. Све нашу ратну пловидбу са Пацифика преносимо на језеро Мичиген а са Атлантика на језеро Онтарио, па чикамо сада Немце и Јапанаце да нам тамо торпедују бродове... завршио је своје излагање г. Рузвелт, док му је у очима блистала муња крајње одлука».

Странац у Америци

— Зар није величанствен овај наш споменик слободе?
— Да. И код нас у Европи подижу се споменици умрлима.

Са конференције у Риу

— Но је против објаве рата Немачкој, нека устане.

— Миле, хоћеш ли да престанеш да вучеш мачку за реп?
— Не вучем је, мама. Ја је само држим за реп, а она вуче

Професор: Милане, твој задатак је пун грешака!
Бак: То су грешке младости, које сви прашигају.

— Колико људи раде у вашем надлештву?
— Па... тако... половина.

Писмо из Њујорка

Еликсир истине - најопаснији проналазак за Америку

Милиони Американаца траже да се са тржишта одмах повуче такозвани «еликсир истине» — проналазак неких довитљивих људи, а тај свој захтев образлажувају јаким документима:

Муж, случајно или намерно, дода својој лепшој половини, уместо лимунаде, чашу еликсира истине, који и најзатвореније особе натерује да јавно изнесу, без икаквог устручавања, све своје грехе, а жена одмах проговори:

— Ти мислиш, вероватно, драги Џоне, да сам највернија жена на кугли земаљској, а ја, право да ти кажем, сматрам да си ти најнаивнији муж откако је света и века: знаш ли, молим те, шта смо ја и твој пријатељ Џим радили док си био у Чикагу? Уосталом, немој много да се нервираш — нисам ја верна ни Џиму. Налазим, искрено да ти признам, да је Томи много отменији и згоднији кућни пријатељ... Додуше, није рђав ни Макс — то ти могу рећи на основу непосредног искуства... Што се пак тиче Дугласа...

— Имаш ли још дуго да их набрајаш? — упитаће суморно супруг, обливен знојем, после овако искреног признања.

— Имам материјала још за два и по — три сата...

Муж, кога је већ пробио десети зној, нервозно узима са стола чашу и кобном погрешком испија остатак еликсира истине што га, за трен ока, чини необично речитим:

— Мани се тих твојих прича, драга моја! Малочас си споменула мој одлазак у Чикаго, где сам као бајаги био послом... Ако сматраш да је десетодневни роман са играчицом из варијетета посао, една те заиста нисам слагао... Уопште, право да ти кажем, нема у Њујорку скоро ни једне лепе играчице којој нисам остао у пријатној успомени, јер сам толико дарезљив да са сваком потрошим две од три хиљаде долара — због тога ниси могла добити ове године нову бунду... Могао бих дуго да ти причам о томе, али морам да журим — чекају ме партнери.

— Зар ниси обећао да нећеш играти покера?

— Могу, уосталом, да те утешим: ситан покер уопште више не играм.

— Дакле, то су те твоје пословне седнице?

— Немој да се правиш још лужа него што си: кад муж каже да има пословну седницу, свака ваљана жена мора рачунати с тим да је посреди нешто друго — верујем ад је чак и Адам у разговору с Евом употребљавао тај мали трик...

Попне се, рецимо, на трибину какав политичар, попије чашицу еликсира истине и, уместо уобичајеног излагања о својим идеалним намерама и чистунству, почне овако:

— Лако је вама, господо! Ви немате ништа нигде па не морате бринути — шта ћете с имовином. А шта ћу ја, јадник? Захваљујући вашем поверењу, ста-

као сам три мале кућице — три облакодерчића, па не могу да изиђем на крај са оправкама и кираџијама... Мој чист годишњи приход не износи ни двеста хиљада долара... А трошкови су огромни: на једној страни мора човек да заташка неку аферу, на другој да подмаже, на трећој да замаже очи. Није лако у данашњим тешким временима испасти частан и поштен — кошта то пара!

Или, рецимо, Рузвелт почне свој нови говор против Немачке, а он испадне овако:

— Ако мислите да ми нисмо криви за овај рат, варате се. Ми смо подбадали Енглеску да уђе у рат, како би се дивиденде наших ратних акционара повећале, а сами смо најзад ушли у рат пошто смо то обећали нашим ратним лиферантима. Што се пак тиче покушаја увлачења у рат јужноамеричких држава, ради се само о могућности проналажења нове топовске хране и начина да се евентуални ратни неуспеси свале на другога.

Ето, овако изгледају, у најкраћим потезима, последице употребе еликсира истине. У најдужим потезима, те последице изгледале би још страшније.

Стога би било најпрепоручљивије да се израда тог еликсира забрани најодлучније. И да се употребљава само еликсир неистине које сви Англосаксонци данас траже у огромним количинама.

МИСЛИ БОДЉИКАВОГ ПРАСЕТА

Боље је веровати својим речима, него ли најречитијим туђим речима.

Боље је туђу торбу носити, него ли с празном просити.

О ВЕЛИКИМ ЛОПОВМА

Осуда великог лопова кориснија је него осуда малог и стога што прва увек уплаши и велике и мале лопове, друга — само мале.

Друштво, које не сме велике лопове да назове именом које им припада, не заслужује да се тих лопова ослободи.

Гладан лопов никад не може да украде тако вешто као сит и пресит.

За мале лопове увек се каже: «Украо је». За велике лопове често се каже: «Стекао је».

Главни уредник: Светомир Стојановић.

Уредник за илустрације: Теодор Докић.

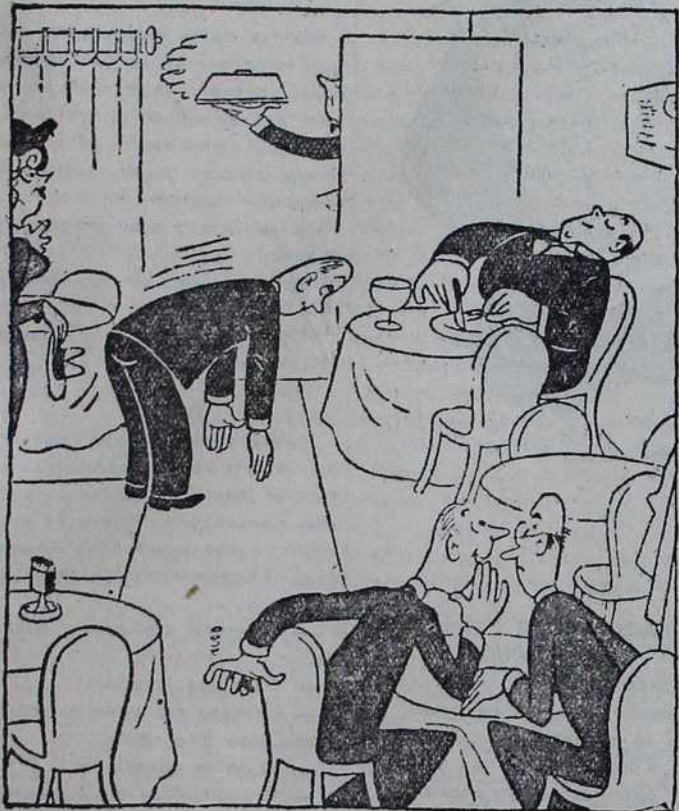
Власник и издавач: Светомир Стојановић.

Уредништво: Београд, Јекшићева 4-а.

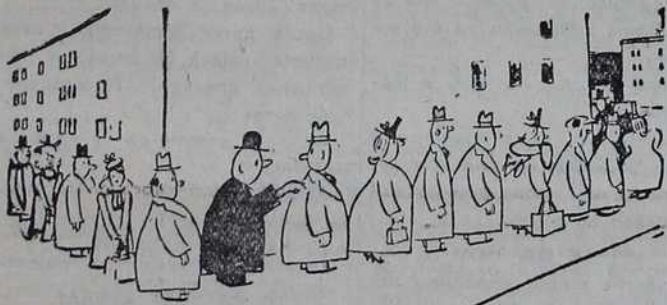
Штампа: Штампариија «Луча» Београд.

Наше прилике @ не прилике

Измењене улоге

— Ала се нафеџија клања дубоко.
— То није нафеџија, него нови гост. Нафеџија седи за столом.

— Шта се заправо овде продаје?
— Возне нарте.

Разговор угодни...

— Шта мислиш ти о овим нашим „шумским“.
— У шуми су стекли право на „хладовину“.

НАШ ЛЕКСИКОН

ХОНГ-КОНГ

Хонг-Конг. — Хонг-Конг је највећа трговачка варош на Далеком истоку. Саградили су је Енглези на своју чисту штету само да би ширили културу и просвету међу Кинезима. Судићи по огромним количинама вискија и опијума које увозе у Кину, у томе су и успели. Становништво броји масу од пет хиљада Енглеза и ситницу од пола милиона Кинеза. У племенитој тежњи да се жртвују за друге народе, Енглези у Хонг-Конгу заузимају најтежа и најзаморнија места, као: директори банака, председници трговачких друштава, генерали, конзули и вице-конзули, а сва остала привилегисана и непорна места, од обалских носача до војника, уживају урођењеници.

Социјални живот је на завидној висини: урођењеници уживају све повластице по гробљима и болницама за кухње, а радници често добијају плаћено годишње одсуство по концентрационим логорима.

Трговина је такође на штету Енглеза, који је врше из чисте сентименталности: они увозе мисионаре, полицајце, трговачке агенте, војску спаса и остале племените тековине своје домовине а извозе само бедне ситнице као што су: злато, шећер, угљ, пиринач и памук.

Кад су, ту скоро, Енглези били приморани да напусте варош, становништво, које се добрим делом жртвовало за одбрану својих добротвора, пало је у дубоку жалост, која се, по чудним кинеским обичајима, испољава музиком и веселом...

Царушка @ ШОПРГКО

ШТОФ ЗА ОДЕЛО БОШКА ЈЕВТИЋА

Када је Бошко Јевтић као претседник владе и министар спољних послова био у Женеви, уђе у једну радњу и затражи штоф за одело. По повратку у Београд, оде једном кројачу и затражи да му направи оедло. Кројач му узме меру, али кад виде штоф зачуди се.

— Од овога штофа не може се направити одело за вас. Вама је потребно три метра, а овде има свега два и по.

После неког времена г. Јевтић поново оде у Женеви и том приликом сврати у радњу у којој је купио штоф, па упита:

— Како сте могли, молим вас, да ми дате два и по метра штофа кад ми у Београду кажу да ми је за одело потребно три метара!

— Можда у Београду, пошто сте тамо велики, али овде вам је довољно толико, одговори му кројач.

НАРОДНЕ ПОСЛОВИЦЕ

Док памет дође, благо прође.

Неки се ђаво боји крста, а неки тојаге.

Хоће кућа да изгори али ће бар и пацови да седну где не ваља.

Сиромаш сматра богатство за преступ све дотле, док се сам не обогати.

Радо чујем истину кад се креше у очи — другоме.

Сребрно седло не чини коње добрима.

Добра је пастира овце стрићи, а не дерати.

Гледање кроз кључаоницу и без кључа отвара многа врата.

НАРЕДБА ЈЕ НАРЕДБА

У једно место у унутрашњости стигне неки странац и приђе фијакеру који је стајао с намером да се одвезе у варош. Међутим, кочијаш му рече:

— Не могу да вас возим. Имам строго наређење да увек један фијакер мора бити на станици у случају ако још неко дође.

Читајући листове

Вол-Стрит. — На годишњој седници Савеза трговачких путника, за новог претседника је једногласно изабран г. Антони Идн. »Највећа сличност између нас и њега« изјавио је на банкету додајући претседник, је та, што и он, као и ми, разноси по свету мустре без вредности.

Сан-Диего. — На питање новинара где се сада налази америчка ратна флота, министар морнарице, г. Нокс је изјавио:

Под водом 30%, у грађењу 50%, у пројекту 200% а где је остало, зините да вам кажем. Знајте само да је склоњена на сигурно место, далеко и од Немаца и од Јапанаца. Чувам ја своје место и не пуштам флоту у борбу јер, како су луди ови Јапаници, може после да се укине моје министарство као непотребно. А овако — гурам до пензије.

Киренаика. — Генерал Очинлек је поднео врховној команди у Лондону следећи извештај:

»Ова наша офанзива испала као дечија праћка. Ми растезали, растезали и мислили да смо нешто добили, а оно Ромел испустио онај други крај, па све оно што смо мислили да смо добили, распалило нас преко њушке. Сада ми је јасно зашто је и мој колега Вавел награисао прошле године. Адресу за одговор не могу да вам пошаљем јер не знам у ком ћу крају света ове недеље да се задржим...»

Стара истина

Тврд је орах војна чудновата, Не сломи га а зубе поломи. Његош

— Не, госпођо, не можемо вам продати дијамантски колије, ано не донесете празну нутију.

— Не, ово је мој путни куфер, а оно је моја ручна торба.

— Шта, опет хоћете једно јаје? Богами, ви једете много јаја.

— Могу вам рећи, госпођо, да вам могу продати испод руке још чисту ратну робу.

НАШИЉУДИНАШИНКРАЈЕВИ

ЗАНИМЉИВО ДРУШТВО

Враћа се Брана Цветковић из кафана »Сотировић«. Срели га неки на улици, па га питају какво је друштво, да ли се забављао.

— Да нисам ја тамо седео, одговори Брана, било би врло досадно.

ГОСПОДИН ГЕНЕРАЛ

Један познати београдски уметник седи пред кафаном и чека курира кога је послао да заложи сат. Наиђе један његов познаник и на његову несрећу седа за исти сто. После кратког времена враћа се курир. Уметник да би се извукао из незгодне ситуације, рачунајући на курирову интелигенцију предухитри га питањем:

— Шта је рекао г. генерал?

— Г. генерал је рекао да вам за сат не да више од седам банки.

РАЗЛИКА

На једном феминистичком збору коме су присуствовали и мушкарци, објашњава ватрено једна говорница:

— Између мушкараца и жена постоји само једна сасвим мала разлика...

— Живела разлика! чу се један одушевљени мушки глас.

ПРЕВАРЕНИ МУЖ

Једне вечери, тек што је мајстор Пера ушао у кафану, пријатељи му довикнуше:

— Е, ако не верујеш да те жена вара, а ти пожури сад кући, па ћеш је затаћи са једним својим пријатељем.

Мајстор Пера поверова и одјури кући. После неког времена он се враћа.

— Шта је било? питају га пријатељи.

— Знао сам ја да лажете, одговара им он. Кажете да је то неки мој пријатељ, а ја тог човека уопште не познајем.

НА ИСПИТУ ИЗ КРИВИЧНОГ ПРАВА

Професор кривичног права испитује једног студента који се није добро спремио. Поставља му питање за питањем, али студент само ћути. Напослетку, професор пита:

— Шта је то превара?

— Превара је, ако ме сада ви оборите, одговара студент.

— Зашто?

— Зато што превару извршује оно лице које злоупотребљава нечије незнање, учини му тиме штету.

СТАРА НИШЛИКА ПРВИ ПУТ У БЕОГРАДУ

Стара Нишлика, Кевче Мутавцијско, отишла је у Београд ћерки и зету у госте. Дочекали су је не може боље бити, била је очарана Београдом. Али док јој је кћи била заузета пословима у кући, зет на дужности, она изрази жељу да сама мало прође и утуца време разгледањем дућана и пијаце. Да би се умела вратити кући, рекли су јој да запамти број куће као и да се она налази у Ломиној улици.

Засењена свим оним што је видела, Кевче је сметнула с ума улицу, а не умејући сама да се сети, обратила се позорнику на улици с речима:

— Синко, куда си је овде кршена улица?

— Јеси ли чуо да се отварају школске кухиње?
— Ура!... То ће бити сјајно!...
— И „Дирис“ ће да снабдева кухиљу намирницама
— Шта „Дирис“... Ух а ја се таман обрадовао!...

БЛИЗАНЦИ

Браћа Ђорђе и Никола Додић били су близанци. И један на другог су толико личили да су их и њихови најбољи пријатељи тешко распознавали. Једном њиховом суседу једног дана дође неки муштерија и запита:

— Како ћу да познам ко је Ђорђе, а ко је Никола?

— Има један једини начин да их познаш, одговори сусед. Кад сретнеш једнога од њих двојице и видиш да је глуп, то је Ђорђе. После кад сретнеш другог, па видиш да је још глупљи, онда знај да није оно Ђорђе, него је ово Ђорђе, а онај други је Никола.

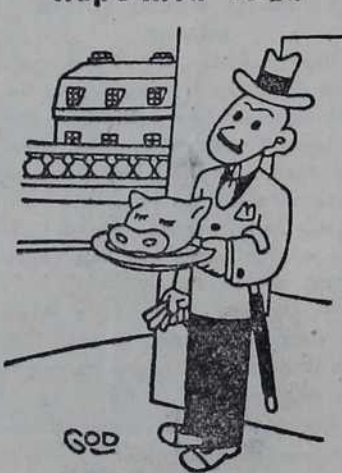
ИСТИНА И РЕКЛАМА

Трговац животним намирницама:

— Веома ми је жао што сте упрљали одело бојом са врата. Требало је при уласку да обратите већу пажњу на цедуљу на којој пише: »Свеже офарбано!«

Муштерија: — Видео сам је, али како код вас већ одавно видим натписе: »Свежа јаја«, »свеж путер«, »утврђене цене« и слично, то ни овом натпису нисам придавао никаквог значаја.

Нарочити знак

Она ми пише: „У шест сати на раскрсници, и гледајте да будете нарочито обележени, како бих вас могла познати.“

— Госпођо, опет нас је тринеаест за столом. А кад сам се погађао, рекли сте ми да у нашем пансиону то никада неће бити.

— Не плашите се, господине, ручак је спремљен само за десеторицу.

— Баш је овај свет непоштен. Моја ми је слушкиња украда две пижаме.

— Која?
— Оне свилене, што сам их прошверцовала из Беча.

ПРОФЕСОР КОД ПРОФЕСОРА НА РУЧКУ

Позвао професор свога колегу за идући четвртак на ручак, али овај то по свом обичају заборавио и није дошао. Кад је сутрадан срео свога пријатеља на улици, он се лупи руком по челу и рече:

— Извините, колега, што јуче нисам дошао на ручак, али ја сам сасвим заборавио да сте ме позвали.

А овај се лупи по челу и једва промуца:

— Јест, јест, само извините и ви, јер ја нисам ни био код куће, пошто сам заборавио да сам вас позвао на ручак.

СТРАХ ОД »ДУ«

У једном нашем народном позоришту била је једна млада глумица, која никако није могла да се одвикне да не говори »седиду«, »радиду«, »певаду« итд. Покојни чика Пера Добриновић стално ју је грдио због тога и скретао јој пажњу на ту грешку. Млада глумица је покушавала да се одвикне, али је то ишло с променљивим успехом. Једног дана прича она пред Добриновићем:

— Знате, кад смо оно лане били у Београ...ју... Ето, чека Перо, замало да опет нисам казала »ду«!

СКАЧИ

Један познати наш књижевник, који је својевремено студирао у Бечу, патио је од најчешће студентске болести: немања новаца.

Његова врло честа писма родитељима у којима је тражио новац, остала су у више махова »Глас вапијућег у пустињи«.

Једном приликом, разљућени млади студент упути свом оцу очајнички телеграм:

»Шали новац или скачем у Дунав«.

Одговор његовог оца био је исто тако лаконски:

»Скачи — чекам те у Београду«.

ОБИЧАЈ

Једној групи корупционаша држи се суђење. Претседавајући испитује једног по једног оптуженог. Сви се они бране да нису криви и сви разговори између суда и оптужених изгледали су овако:

— Правилу сте лажне билансе.

— Па такав је обичај.

— Плаћали сте мање пореза и такса него што треба.

— Такав је обичај.

— Подмињивали сте државне чиновнике.

— Нисмо, већ смо им давали поклоне, »новогодишњице« и награде. Такав је обичај.

После дугих перипетија овог процеса, најзад је дошао и дан изрицања пресуде. Претседавајући пита:

— ...суд налази да су криви и осуђује...

— Али зашто... молим вас... буну се оптужени.

— Па такав је обичај.

ТО СЕ ЗОВЕ СРЕЋА!

Један поноћни воз, с малим закашњењем, довезао Лалу у Београд. Док се Лала пењао уз Балканску улицу, срео је једног човека и упитао га је колико је сати. Овај био пијан, па распалио Лали шамар посред лица и рекао:

— Један!

Кад се Лала вратио кући причао својој жени Соси шта је било, па каже.

— То се зове срећа! Цуг имао фершпетунг, а да сам тачно у поноћ стигао, а да бих извукао батина.

МЕНИЧНО ПРАВО

— Објасните ми у неколико речи шта је меница?

— Меница? То је врло просто. Рецимо, ви ми позајмите 1000 динара, а ја вам издам меницу са роком од три месеца. То значи да ви у року од три месеца немате права, — слушајте: ни-каква права! — да тражите од мене те паре. Али када прођу три месеца и дође рок — тада већ имате права да тражите паре сваки дан, ако хоћете...

ХРАБРОСТ

Био ча-Паја на вашару у Кикинди и застао пред једним циркусом. Пред кавезом у коме се налази лав, чувар виче:

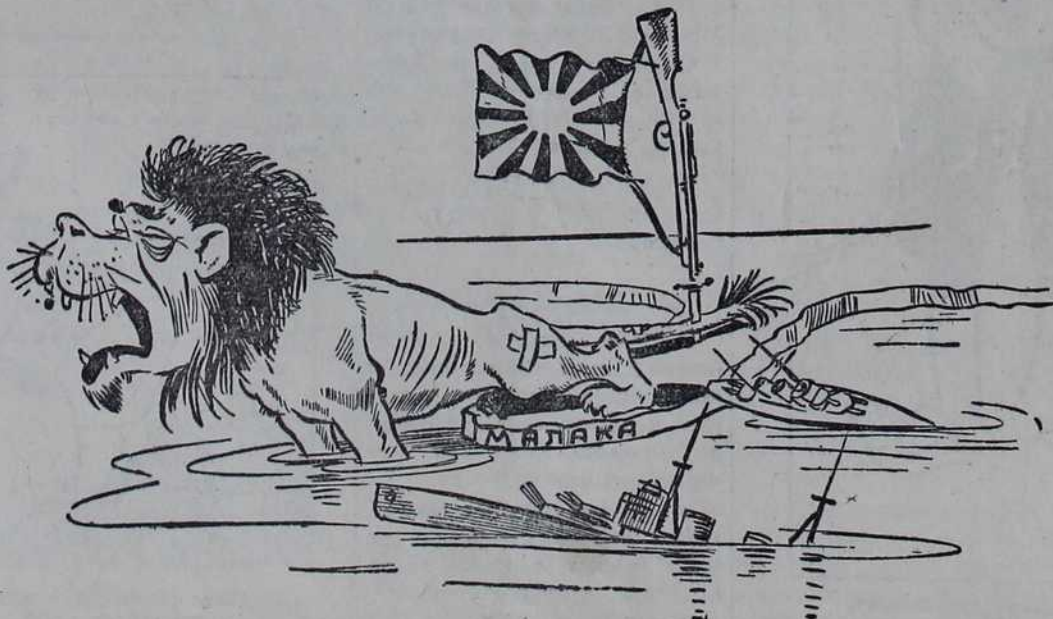
— Господо, ко са мном уђе у кавез добиће одмах хиљаду динара.

— Чујеш, ја ћу да уђем сасвим сам у кавез.

— Како, ви се усуђујете?

— А зашто да не, само макни ти прво ту твоју марву напоље.

Тужна слика са Пацифика

Сваке недеље ПРИЦА

Ча-Тозин савет

Десило се то претпрошле зиме у једном нашем банатском селу, недалеко о дПетровграда, Истинит случај, а сви учесници су и данас живи и здрави.

Млад лекар Никола Т. отворио ординацију у том селу, а за врло кратко време стекао велики број пријатеља. Ишао му посао одлично, јер крај богат, а лекара нема по селима, а кад нема конкуренције сваки посао иде добро. Не би се могло рећи да Никола није савестан лекар. Он је понекад и у поноћ ишао да обилази болесника, па је ишао чак и у друга села. Зато је набавио коња и чезе, да не би морао газити банатско блато.

Једне ноћи, нешто пре првих петлова јавише му да треба да оде код неког болесника, а он ти упреже коња и крену. На малер коњ му се у мраку спотакао о једну врлику, и захрома тако да не могаше да иде. Куд ће, шта ће, залупа Никола на прозор богатог сељака чика Тозе. Мало после појави се чика Тоза на прозору, и разгочачи очи видећи доктора.

— Е, господин докторе, та откуд ви у ово доба ноћи, касти...

— Захрамао ми коњ, а морам одмах код једног болесника. Нега, позајми ми твоју кобилицу.

— Та шта питате, господин докторе. Само, озебао сам ти па не могу изићи... Знаш, тана му, где

је штала... Изведи »Јулку« а остави твог коња...

— Хаала чика Тозо...

Чика Тоза притвори прозор, а Никола испраже свога вранца и уведе га у шталу. Так што је привезао вранца када се отворише шталске врата и унутра упаде неко. Окрете се Никола и угледа деветнаестогодишњу Тозину кћер Мицику. Распојасана, само у кошуљи од провидног платна, са свећом у руци, изгледала је као анђелак.

— Мицика, откуд та ти?

— Ето, господин Никола, помислих од вас да сте Шаца Тандркаш... Ми смо, касти вереници.

Како она међутим није показивала вољу да оде, а ни Никола није дрво, то се они зачас нађоше у сену. Ослади крв мирис сена и шта ти ја знам, тек би шта би.

Њих двоје у гушању обореше неке мердевине, које треснуше са силном лупом. Ни то их не омете.

Ча Тоза зачу лупу, па отшкрину прозор помисливши да доктор не може да изведе кобилу из штале. Повика тако да би га и мртви чули:

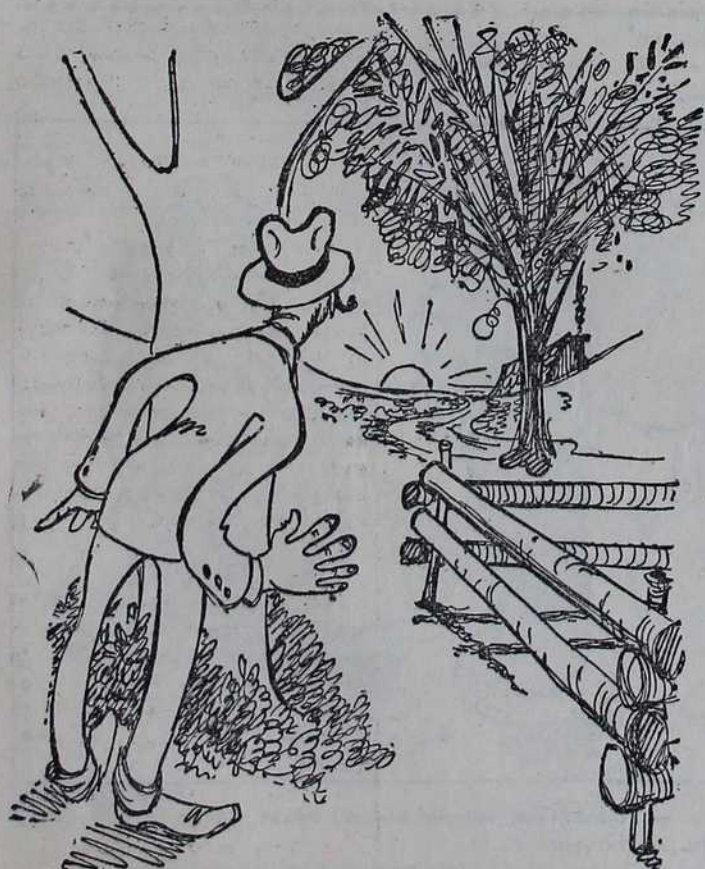
— Само чврсто докторе!.. Она је мало жешћа, али није опака... Неће вас ни ујести ни ритнути... Пљесните је мало по сапима и помилујте по трбуху... Та сместа ће се смирити, бештија једна...

ДОБРА ХАРТИЈА

Јохан Брамс, познати композитор песама и Бернард Солц били су још из младости блиски пријатељи и то пријатељство је трајало и доцније, када је Брамс био далеко претекао у слави Солца. Једном приликом, када је Брамс био у Франкфурту на Мајни, посетио је пријатеља. Шолц је показао великом умет-

нику један трио, који је био тек компоновао и молио га за оцену. Брамс пажљиво прегледа партитуру, узе последњи лист, протрља између палца и кажипрста и запита заводљиво се смећећи: Кажми ми, Бернарде, одакле ти овако лепа хартија за ноте?

Моћ навике ...

или како детектив, љубитељ природе, посматра пејсаж

АНТОЛОГИЈА ИСТИННИХ ЧУДА

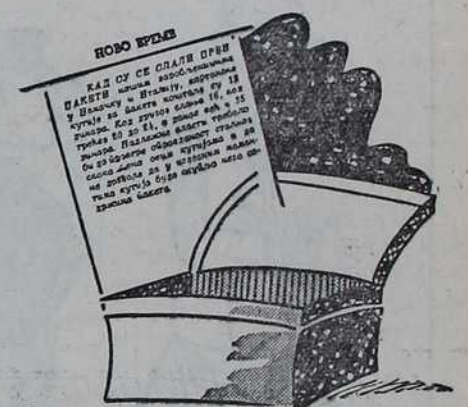

ТРИМВАЈУ БР. 6 ПРЕ НЕКИ ДАН БИЛО ЈЕ САМО 4 ЧОВЕКА.

ЈЕДАН ЧОВЕК ЈЕ КУПИО ПАКЛО ЗЕТЕ ПО МАКСИМИДНОЈ ЦЕНИ, А НИЈЕ ЧЕКАО У РЕДУ.

ОВАН ПОСТАЈТИЦАР ПРОДЈАЈЕ ОВОЛИКЕ КОЛЈАЧЕ ПО 3 ДИМ КОМАНД.

КУТИЈЕ ОД КАРТОНА ЗА СЛАЊЕ ПАКЕТА ЗАРОБЉЕНИЦИМА ПОСТАЈЕ СУ СКУПЉЕ ОД САДРЖИНЕ НАМИРНИЦА КОЈЕ СЕ НАПАЗЕ У ЊОЈ.

НАД ПОПОМ ПОП

Газда-Нацко, рентијер, имао је врло лепу кћер јединицу, коју су тражили многи виђени просиоци, али је отац није давао плашећи се да се не наиђе на зета распикућу.

За ту газда-Нацкову слабост био је сазнао један млади и препредени адвокат, иначе човек лаке руке. Једног дана он дође у посету газда Нацку пред само вече. Девојка хтеде да унесе у собу запаљену лампу, али јој адвокат рече:

— Шта ће нам лампа, госпођице, кад можемо да разговарамо и у мраку. Зашто да трошимо петролеум?

Лед је био већ пробијен. Газда Нацко који је неповерљиво примио госта, одобровољи се и рече својој кћери да изнесе лампу. У даљем разговору адвокат је све више освајао цицијашко срце газда Нацково.

— Јесте ли ожењени? упитао га је газда Нацко.

— Таман посла! Да натрапам на неку распикућу. Ја, који толико штедим да, кад ми се пије пиво, наспем воду у пивску криглу, натегнем криглу и жмураћи попијем воду и уобразим да је пиво, па онда одвојим четири динара за уложну књижицу.

Лукави адвокат је успео. Газда Нацко му је дао своју ћерку и мираз. Тек тада је видео како је насамарен.

НЕВИНАШЦЕ

— Замисли, драга, Миле је толико дрзак и безобразан, да ме је, кад смо били у биоскопу, у мраку уштиную!

— Па јеси ли га ошамарила!

— Нисам, јер ми је једна рука била код кавалера лево, а друга код суседа са десне стране.

„Слатко прасенце“

— Ми смо га добили свим малог. Зато је тано и размажено.

РЕЧЕ БЕЗ ВЕЧЕРЕ

Вратио се човек с њиве кући, гладан и нерасположен, и затекао жену где седи крај ватре.

— Је ли готова вечера? упита је он.

— Није, — рече му жена. Бунар далеко, а ударила киша, па нисам могла да идем по воду, да не покиснем.

Не рече човек ни речи, већ узеве кофу и пође на бунар. Ускоро се врати кући с пуном кофом воде, стаде жени иза леђа, и изручи јој кофу на главу.

— Ето ти, жено. Сад иди слободно на бунар по воду, јер горе покиснути нећеш.

НАРЕДБА ЈЕ НАРЕДБА

Стојале баба удовица и њена унука девојка на путу пред кућом. Наиђе однекуд сеоски пандур, приђе им и, тобож, забринут упита их:

— Знате ли шта је ново?

— Не знамо. А шта то?

— Дошла наредба да се отсјад удају бабе за момке, а девојке за старце, — рече им он најозбиљнијим гласом, па продужи ка општини.

Девојка поверова пандуру, те поче да плаче, што мора да се уда за старца, али баба стаде да је теши:

— Море ћути, ћерко! Шта ти помаже да плачеш?! Морамо да трпимо, па шта нас снађе. Наредба је, наредба.

Како **Борис** замисли...

да „Дирис“ дели по 200 грама
меса на сваку главу

... и „лопов је био везан лисицама“

Међу јеврејима

Млади банкар Левић облеће комшиницу Букицу већ месецима, али она је неумољива. Она је поштена жена и не жели да изневери свога мужа, старог али уваженог директора банке г. Цевића.

Левић је толико досађивао младој госпођи, да она није знала како да га се отресе. Најзад, нађе излаз:

— Чујте, драги господине, ја сам поштена жена и не дозвољавам вам да ми чините такве предлоге. Ако ми само још једном будете споменули своју... Затим мало поћути па лукаво додаде, знајући безгранични цицијашлук свог обожаваоца:

— Али, ако ми понудите десет хиљада динара... можда ћу, Левић се намрште, оде скоро без збогом и — кроз кратко време се врати. Извади новчаник, и одброја десет хиљада на сточић у будоару:

— Изволите, обожавана... Дата реч је — дата реч, а ни десет хиљада није сто динара. Десило се оно, што се морало десити. Тако је, ваљда судбина хтела.

Увече, враћа се муж Цевић кући и пре но што је рекао «добро вече», још с врата пита жену:

— Јеси ли ти добила од Левића десет хиљада?

Букица је пребледела и клонула у фотељу. У крајњем очајању, видећи да је страшна истина ободођана, промуцала је најзад:

— Јесте, дао ми је...

И таман је хтела да се са сузим очима и преклињањем за милост баци мужу пред ноге, кад је он прекине задовољно:

— Хвала Богу!.. Ствар је у реду...

Жена га је гледала, не разумевајући ситуацију. На њен разрогачени поглед објасни јој:

— Дотрчао данас код мене Левић, каже треба му хитно десет хиљада динара за «један одличан посао»... Ја му, наравно, дам, на часну реч. Али, било ми је сумњиво, кад је дошао после пола сата код мене и рекао ми је да је новац вратио теби...

...Него, главно је да је ствар у реду... Где су тих десет хиљада, дај ми их, да их метнем у касу...

Жена му ћутећи врати новац, у себи, очајна запита:

— Зашто?

Као рефрен њеној тајној помисли, одговори и муж:

— Зашто је само враћао теби новац, уместо мени... Не разумем!.. Чудан човек!..

— Не разумем ни ја... Заста чудан човек...

— Али, главно је да је ствар у реду, заврши муж.

— Да, у реду...

АМЕРИКАНЦИ И ВЕРА

Један амерички милионар кад је био на самртној постели, окрете се попу који је поред њега читао молитве и упита га:

— Мислите ли да ће моја душа бити спасена ако оставим 25.000 долара вашој цркви?

Попа размисли неколико минута, па онда рече:

— Не могу сигурно да вам

Њихова скромност

— Ми желимо само ову играчку за нас!..

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

Нано се пише историја

Кад је Наполеон побегао с острва Елбе званични лист «Монитор», јављајући о том догађају, писао је: Крвожедна звер побегла је с острва Елбе!

Кад се Наполеон искрцао на француску обалу «Монитор» је своје читаоце о томе овако обавестио: «Корзиканска аждаја искрцала се на рту Сен-џан!»

Наполеон је стигао до Капа. «Монитор» пише: «Тигар се налази у Капу. Краљева војска жури му у сусрет и ухапсиће га сместа. Нема сумње да ће се ова глупа авантура ускоро окончати...»

Наполеон у Греноблу. «Монитор»: Чудовиште је стигло чак до Гренобла. Несумњиво је да оаде има издајства!

Наполеон је кренуо на Лион. «Монитор» јавља: Тиранин у Лиону. Он се приближује, сејући на све стране страх и ужас!

Наполеон се упутио Паризу. «Монитор» пише: Узурпатор се усудио да се приближи Паризу на 60 сати хода!

Наполеон ја дошао до Орлеана. «Монитор» пише: Бонапарта

се приближава форсираним маршем. Готово је невероватно да би он смео гајити наду да ће ући у Париз...

Наполеон је ушао у Фонтенбло. «Монитор»: Император је у Фонтенблоу!

Деветог дана од бекства Наполеоновог с Елбе, «Монитор» је писао: «Наполеон ће сутра бити у престоници!»

А едсетог дана изишло је крупним словима у «Монитору» ово: Синоћ Његово Величанство цар ушао је у Тиљерије. Одушевљење народе не да се описати...

СВЕКАР, СНАХА И БЕЛОВ

Саветовао свекар снаху, прекорезао је, поучавао и давао упутства како треба да буде учтива, вредна, чиста, скромна и штедљива. Кад је завршио са придицом, а он заћути, мислећи да је снаха све то примила к срцу, а она ће тек безазлено рећи:

— Ао, бабо, а овај наш белов прогутао двадесет мува док си ти говорио!..

Пословни разговори

— ... А нано да денларишемо ову робу?
— Па, напишимо, милосрдне сестре за град Њујорк...

Чудно!

— Госпођице, молим вас да више не певате у стану, који је изнад мога.
— То ме чуди!.. Ви сте, бар, музични стручњак!..
— Баш азто.

ЗЛОБНО

У ГАРДЕРОБИ: — А наша мила Фаника, сигурно ће, после њеног великог успеха упрегнути неколико коња.
— Али ти ћеш зато, од сада, трамвајем да се возиш.

У краћеним ВИЦЕВИ

— Сведоџба, коју су вам дали на последњем месту где сте служили, ни најмање ми се не допада.

— Ни мени, али нису хтели да ми дају бољу.

♦♦♦

Домаћица (рођаку који је у гостима већ петнаест дана и изгледа да неће скоро наћи):
— Јово, знам да су те се деца већ зажелела. Зар не осећаш потребу да их видиш?
— Имаш право. Одмах ћу им писати да сви дођу овамо.

♦♦♦

— Ох, госпођице, верујте ми, ви сте сваког дана све лепши!
— Ах, немојте претеривати!
— Па добро, сваког другог дана.

♦♦♦

— Одакле идете?
— Из биоскопа.
— Шта сте гледали?
— Живот риба под водом.
— Је ли то тонфилм?

♦♦♦

— Треба да знате да ја веома ценим истину и да је увек поштујем!
— Знам; како да не: ви од ње стојите увек на пристojној даљини.

♦♦♦

— Бабо, дај ми једну твоју фотографију.
— Што ће ти? Хоћеш ваљда да је метнеш у албум?
— Не. Хтео сам да је носим у школу, да је покажем друговима, па да се мало смејемо.

♦♦♦

— Сине, тек кад се ожениш сазнаћеш шта је права срећа.
— Заста, оче?
— Да, али ће бити већ сувише доцкан.

♦♦♦

— Како вас зове ваш вереник из милоште?
— Зове ме мачкице!
— А ви њега?
— Мишићу.
— Па се ипак слажете?

♦♦♦

— Милане, можеш ли да ми позајмиш педесет динара?
— Могу, али нећу!
— Мислиш да ти нећу вратити?
— Хоћеш, али не можеш!

♦♦♦

— Тата, шта је то „егзистенц-минимум“?
— Отац ћути и гледа своју жену која се облачи за бал:
— „Егзистенц-минимум“, то је например балска хаљина твоје маме.

♦♦♦

Госпођа (служавци): — Шта ми саветујеш! Да ли да правим за вечеру мозак?
Служавка: — Врло добро, то је ваша слаба страна.

♦♦♦

— Да ли ваш пас има своје генеолошко стабло.
— За мога пса сва су стабла згодна.

МЕНИЦА ЗА ТАКСУ

Кад је Јаша Продановић постао министар просвете, један од првих указа био је указ о одликовању наших књижевника и уметника. У томе је указу био и Бранислав Нушић, који је био одликован орденом св. Сава V степена. Такса за тај орден износила је 120 динара, што је у оно време био велики новац, који Нушић није могао наједанпут да прикупи, већ је морао да се задужи и плати таксу. Први потписник био му је Јанко Веселиновић, а другог никакo није могао да нађе, те се упути право господину министру:

— Здраво Нушићу, којим добром? дочека га министар.

— Није добро, зло је, Јашо не могу да нађем трећег на меници, а треба ми новац за орденску таксу.

— Па?

— Па ништа. Ја те нисам молио да ме предложиш за одликовање, ти си замесио, ти ћеш и да потпишеш.

Министар се насмеја уз меницу и потписа. Та се меница дуго вукла са врло малим отплатама, тако да је последња сума дочекала чак и мораториум 1912 године и у њему усахнула.

Савремена младеж

— Знаш ли драга да ми је тата купио једног Рембранта.

— Колико цилиндра има драги!

На сву срећу!

Господин и госпођа пошли су на пут. Одједном, кад је воз прошао, госпођа скочи:
— Јао, ја сам заборавила да извучем контакт од електричне пегле!

— Онда кажи хвала Богу што сам ја заборавио да затворим славину од воде у купатилу, иначе би нам цео стан изгорео.

КО ЈЕ КРИВИ

Муж и жена били већ пет година у браку — али нису имали деце. Муж је стално говорио да је жена за то крива. Договоре се најзад и оду лекару — да их прегледа и утврди ко је од њих двојице крив што немају деце. Утврди се да је кривица до мужа.

Кад су изишли од лекара муж се обраћа жени:

— Да знаш, до сада сам мислио да си ти крива што немамо деце, а отада ћу знати да си ти крива ако будемо имали деце!

ПОВРАТАК СА СМУЧАЊА

Жена се вратила са смучања. Пред одлазак, она и муж заговорили су се један другоме да ће признати, ако би неко од њих двоје врдуо.

— Јеси ли ме преварио?
— Нисам.
— Лажеш.
— Јесте, лажем. Само двапут.
— Е фино!
— Како?
— Па и ја сам тебе само двапут.
— Беднице! С ким?
— Једанпут са фудбалским тимом. Други пут с навијачима.

ГЛАВНО ЈЕ БИТИ ОПТИМИСТА

Један поседник из Бача бавио се неколико дана послом у Београду. Када се вратио на имања, дочекао га је на железничкој станици његов стари кочијаш Сава.

— Добро дошли, господине, поздрави га Сава, држећи шубару у руци.

— Како је Сава? запитала поседник.

— Па, добро је, господине.

— Је ли све у реду?

— Па јесте, господине, само нам је наш кер Гајда црк'о.

— Е, а од чега?

— Та прејео се меса.

— Каквог меса?

— Та од парадоша.

— Шта, парадоши су угинули, а од чега?

— Па прекинули су се, кад су вукли воду целу ноћ.

— Какву воду?

— Кад смо гасили велики салаш...

— Шта, наопако, изгорео велики салаш? Како се запалио, ако Бога знаш?

— Од свеће.

— Од какве свеће?

— Па што је горела кад је стара госпођа умрла.

— Мајка умрла? Господе Боже! Што не говориш... Када?

— Па јуче.

— А од чега, побого, Сава?

— Та тrefио је шлог кад је чула да је наша млада госпођа побегла с малишаном.

— !!!?

НЕУГОДНА ОСЕЋАЊА

Један инострани дневни лист објавио је велики конкурс: сваки читалац који пошаље уредништву опис кога свог догађаја када се осећао врло неугодно добиће награду.

Стигло је хиљадама одговора са свих страна и о најчудијим догађајима, а између осталих овај:

»Када сам се једном изненада вратио кући, затекао сам у кревету моје жене неког непознатог мушкарца и тада ми је било јако неугодно.»

Другог дана добио је тај господин од уредништва поштом награду уз следеће објашњење:

»Поштовани господине, верујемо да вам је у таквој ситуацији било заиста неугодно, па вам шаљемо обећану награду. Међутим, како смо ми уверени да је м вашој жени и дотичном господину било такође јако неугодно, шаљемо вам још две награде за њих двојек.»

Равајлови доживљаји

Равајло као чувар реда

MBEP
1912

Томшицава Страна

Слика — Како вам се свиђају моје нове ципеле, Ђорђе!

КО БОЈЕ ДАЖЕ

Два Умичанина се надигнуће један другоме:

— Што је више одлично вид, Зино! Не да видиш на компасно километра. Ето, видиш ли ову арку! У подножју врста видан је како се штаг једна мучка.

— Ја знам баш тако добар вид, како друге али је зато и јама компасног стуба. Ја не видим мучку, али је одјам како зр-је.

ИНТЕРЕС ЈЕ САЧУВАН

Дошло гресом коначне у свак-ску општину да коначне унџа за пронаоачу коју је урине протадане општине.

— Зашто се урине пронаоачу? Јама коначне мучке за протадане.

— Па, господине општине, ја сам интерес сачувао и сад се чувао, али је главница општине.

На плажи

Слика — Како је од тебе мучка, али се знамо сад да ствар-но, али знамо се мучка и Шингу да дим.

ПОСЛЕДЊА ЖЕЉА

Осуде једног берберине на сирт. Дође ваћ и последњи дан кад треба да се задовољи пра-да. Упиташе га за последњу же-љу.

— Господе, судија, ви ћете да ме обесите, ја то знам. Али и-мам само једну жељу пре но што умрам. Само ми пу испу-ците и учреку мрам... Хтео бих само још једном да обрнем го-сподине државног тужноца...

СТАРИ АПОТЕКАР И ДЕЦА

У апотеку улазе три дечка. Апотекар стар и реуматичан. Нај-старије дечак тражи:

— Мотки за динар мучог ше-ћера.

Апотекар одлази похвати уз степенци на галерију, доноси боцу с мучки шећаром, мари и даје малом. Затим одлази поно-во на галерију, оставља шећар, краћа се и пита другог:

— Шта ћаш ти, бачо!

— И ја ћу за динар мучог ше-ћера!

Старији се мргоди, гуња, пи-ме се похвати на галерију, до-носи шећар и даје дечку.

Пре но што би похвати однео боцу гера, рече сигурности, о-браћа се најмлађем:

— Да моташ и ти за динар мучог шећара!

— Нећу, мучо.

Апотекар опет похвати одз уз степенци, остави боцу, врати се и упита:

— Добро, шта ћаш ти, бачо!

— Оку за пола динара мучог шећера.

ДЕВЕР И СНАХА

Дошло једно селоце у Бо-град да посети своје брата и снаху.

Када је се својим опанцима загорисао на маркет, снаха га о-позвати да обрине обуку.

— Нака, одговорн он, обрине-ћу је кад пољам.

БАНАЉАНИН КОД ЕПИСКОПА

Један банаљанин кидо је неког посла код епископа. Обукао се снамо променио по банаљанској летњој моди, то јест узео про-винциу блу и казану кошмуку и била шарена шингована гаћа, на тако отишао у епископов двор.

Када се пријавио служитељу овај га одмери од носа до гла-ва, па му рече:

— Зар ти, прић-Пајо, обукао кошмуку и гаћа, на тако пољам да изађаш пред кнезину?

Прић Пајо протресе поглади служитеља и одговори:

— Та мучиј ти ту банеца државне војини! Банда моћу пред кнезину по мучи!

КОНВЕРТИТЕЉ НА ПОСЛУ

Један конвертић дошло да по-лише ствари. Дошаћница је била мучила послан у карни и кад се вратио заћива га на мучу у прикратије како риче као да су-гуре врне. Поред мучу је стајало опанцине у које је писано: „Два филина опанцине на писанце... Је-дан протан које се опраћа... Је-дан протан које се опраћа...“

— Хале, драга моја једина љубави, волим те мот!
— Наравно да те волим, а ко је тамо!

ЗАКЛЕТВА

Враћају се Сино и Мана из Слуња кућа. Разговарају о свак-му и свакоду, па ће тек Мана упитати Сину:

— Ма богате, Сино, ти си да-мас на суду свадочно и заљубо се да је она крава Василија...

— Ђека, заклету се јома ако буда гробано.

— Па како се моташ заклету, кад она...

— Е, могу се заљуби, али кладно се не би...

ОЦЕВИ И ДЕЦА

— Опет си камиоан у штом. А зашто?

— Ниса знао где су Хиналеја.

— Други пут нази где остав-љаш стварн.

СМИСЛО ЖЕНЕ ЗА СТВАРНОСТ

— Госпођице, ако се за маче удата, осигураћу вас за цео жи-вот!

— Да, али ако учрата!

Међу глумицама

— Што је, разводиш се од мучи!
— Да.
— Па мучу мучу мучи!
— Али драга моја, ти однес мача мучину мучи.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS